A NÉP HŐSE

Átfogó történelmi szerelmi regény forradalomról, hűségről és tiltott szerelemről a francia monarchia bukásakor

Egy folytatásos történet első kötete

írta: Alexandre Dumas

Szerzői jog

A nép hőse

© 2026 Library of Alexandria.

Minden jog fenntartva.

Az ebben a kiadásban létrehozott eredeti szerkesztői anyag, átdolgozások, elrendezés és dizájn szerzői joga a Library of Alexandria tulajdona. E védett elemek egyetlen része sem sokszorosítható, nem tárolható visszakereső rendszerben, és semmilyen formában, semmilyen módon nem továbbítható a Library of Alexandria előzetes írásbeli engedélye nélkül, kivéve, ha az alkalmazandó jogszabályok ezt megengedik.

Kiadja a Library of Alexandria

LibraryofAlexandria.com

Tartalomjegyzék

Bevezetés.....2
1. fejezet.....5
2. fejezet.....11
3. fejezet.....19
4. fejezet.....27
5. fejezet.....38
6. fejezet.....44
7. fejezet.....51
8. fejezet.....61
9. fejezet.....67
10. fejezet.....75
11. fejezet.....84
12. fejezet.....89
13. fejezet.....97
14. fejezet.....107
15. fejezet.....114
16. fejezet.....124
17. fejezet.....130
18. fejezet.....133
19. fejezet.....139
20. fejezet.....143
21. fejezet.....152

22. fejezet.....167
23. fejezet.....171
24. fejezet.....176
25. fejezet.....191
26. fejezet.....198
27. fejezet.....204
28. fejezet.....217
29. fejezet.....234

Előszó
Üzenet az olvasóhoz

Az emberiség történetének legnagyobb könyvtárát építjük újjá

Több ezer évvel ezelőtt az Alexandriai Könyvtár volt a világ tudásának központja — menedék, ahol minden ismert civilizáció bölcsességét összegyűjtötték és szabadon megosztották.

Aztán elveszett.

Most újjáépítjük — és Önt is szeretettel várjuk, hogy csatlakozzon hozzánk.

A Library of Alexandria célja, hogy a Föld minden lakója számára hozzáférhetővé tegyen minden könyvet — nemcsak nyomtatott formában, hanem minden nyelven, minden formátumban és minden olvasó számára.

Így valósítjuk meg:

- **Prémium nyomtatott kiadások, valódi nyomdaköltségen** - Bármelyik könyvet megrendelheti kiváló minőségű puhafedeles kiadásban, elegáns keménytáblás kötésben vagy lenyűgöző díszdobozos kiadásban — és csak a nyomtatás tényleges költségét fizeti. Nincs felár. Nincsenek közvetítők.
- **Korlátlan hozzáférés a legnagyobb művekhez** - Élvezze több ezer időtlen klasszikus művét — Platóntól Shakespeare-en át Tolsztojig — gyönyörű, modern e-könyv- és hangoskönyv-kiadásokban. Olvasson és hallgasson korlátok nélkül — bárhol is él, minden olvasó számára.
- **Modern fordítások minden nyelvre és nyelvjárásra** - Újragondoljuk a klasszikusokat, hogy világos, közérthető nyelven szólaljanak meg — és minden elképzelhető nyelvjárásra lefordítjuk őket. Mindenki megérdemli, hogy megértse az emberiség legnagyobb gondolatait.

Ha felkeresi a **LibraryofAlexandria.com** oldalt, nem csupán könyvekhez fér hozzá — csatlakozik egy világméretű mozgalomhoz, amely a civilizáció bölcsességének helyreállításáért, megőrzéséért és megosztásáért dolgozik.

Csatlakozzon még ma a LibraryofAlexandria.com oldalon

Együtt gondoskodunk róla, hogy az emberi bölcsesség fénye soha többé ne hunyjon ki.

Hálával,

A Modern Library of Alexandria csapata

Látogasson el ide:
www.libraryofalexandria.com
Vagy olvassa be az alábbi kódot:

Bevezetés

1789 októberében párizsi asszonyok tömege indult el esőben Versailles felé, másnap pedig Franciaország királyát a fővárosba vitték, hogy alattvalói között éljen. A legtöbb történelmi mű tetőpontként ábrázolja ezt a napot. Alexandre Dumas inkább szünetként tekint rá: ekkor kezdenek megmozdulni a csendesebb, veszélyesebb emberek. A nép hőse itt veszi kezdetét, egy Sèvres melletti úton, ahol egy idegen várakozik egy borkimérés ajtajában, és egy lakatos éppen elvégezte azt a munkát, amelyről nem lett volna szabad beszélnie.

A könyv arról szól, mi történik azután, hogy egy forradalom látszólag győzött. A régi rendet a Tuileriákba hurcolták, a Bastille elesett, a tömegek pedig elfáradtak. Valaki azonban még mindig hajtja az eseményeket. Dumas, aki egy üveg burgundi bor mellett zajló beszélgetésből is képes volt lassan bezáruló csapdát formálni, összeesküvések, híresztelések és valószínűtlen barátságok regényévé alakítja a nyugtalanságot.

Dumas és a forradalom

Alexandre Dumas 1802-ben született, a forradalmi hadsereg egyik tábornokának fiaként, és olyan Franciaországban nőtt fel, ahol még mindig vitatkoztak arról, mit jelentett a forradalom. Korának leghíresebb népszerű történetmesélője lett. A három testőr és A Monte Cristo grófja az 1840-es években jelent meg, újságok folytatásokban közölték, amelyeket az olvasók hétről hétre követtek. Munkatársak segítségével írt, ahogy az a folytatásos kiadványok világában megszokott volt, méghozzá elképesztő sebességgel.

A francia forradalom témájához újra meg újra visszatért, regények hosszú sorát írta, amelyek az 1780-as és 1790-es években játszódnak. A nép hőse is ebbe a sorozatba tartozik, és jó alkalmat kínál arra, hogy politikusabb hangulatban is

megismerkedjünk Dumasszal. A híres kardcsörtetést az utcai thrillerekhez közelebb álló történet váltja fel, amelyben a fegyver az információ, a gyanakvás és a tömeg ereje.

A helyszín is fontos. 1789-ben és az azt követő években a párizsi közemberek megtanulták, hogy megváltoztathatják egy király sorsát. A kenyér ára, a Versailles-ból érkező híresztelések és a Bastille emléke táplálta azt a hangulatot, amelyben bármi lehetségesnek tűnt. Dumas nagyjából fél évszázaddal később írta meg ezeket az éveket, így ismerte a kimenetelüket és az utánuk következő gyászt is. A mai olvasók, akik szintén tudják, hogyan emlékeznek a forradalomra, elevennek találják majd a könyvet, amely megmutatja, mennyire bizonytalannak érezték a korabeli emberek a jövőt. Dumas a forradalom színterei közé egy műhelyt és egy borkimérést is odavarázsol a palota mellé, és egy királyi lakatossal beszélteti a királyáról, mintha az a kovácsműhelyben tanonckodna.

Egy lakatos és egy idegen

Dumas egy tábornok fia volt, és a forradalomról olyan történetmesélő szemével írt, aki jól ismeri az újságok, a klubok és az utcai pletykák világát. A könyv a Bastille eleste utáni éveket követi, amikor Párizsban nap mint nap vitáztak arról, mit jelent majd, hogy a király a városban tartózkodik. A regény annak a hosszú ciklusnak a része, amelyet Dumas a forradalom köré épített, és olyan valódi személyekkel népesítette be, mint Lafayette, Mirabeau és Bailly polgármester.

Aki valamennyit tud a francia történelemről, örömét leli majd a felismerésükben, aki pedig semmit sem tud róla, az sem veszít semmit. Dumas emberi léptékűvé is teszi a forradalmat. A huszonkilenc fejezet vidéki tájak, a Párizs felé vezető utak és a Tuileriák királyi lakosztályai között váltakozik, így a nagy eseményeket mindig hétköznapi emberek szemén keresztül látjuk, egy falutól egészen a palotáig.

Dumas magabiztos mesélőként mondja el a történetet, és szívesen megáll, hogy megjegyzéseket fűzzön a forradalmak

természetéhez. A korai fejezeteket nagyrészt beszélgetések alkotják, amelyeknek jólesik átadni magunkat. A szereplők célozgatnak, hízelegnek, dicsekszenek és puhatolóznak, a fejezetcímek pedig mind a történet újabb zugát ígérik. A könyv huszonkilenc, többnyire rövid fejezetből áll, és gyorsan halad. A történelem és a képzelet szabadon keveredik benne: a király, a királyné és Lafayette tábornok mellett a szerző kitalált szereplői is megjelennek.

Aki először olvassa a könyvet, már az első oldalakon számos névvel találkozik, udvaroncoktól miniszterekig, de a történet megértéséhez nem kell mindegyiket megjegyezni. A hangulat eleven, olykor komikus, gyakran pedig feszült. Dumas szereti a szellemes párbeszédeket és a gyors jeleneteket, olvasóinak figyelmét pedig szinte minden fejezet végén egy fordulattal hálálja meg.

A kezek mindent elárulnak

Dumas már korán elhint apró részleteket, amelyek kérdéseket ébresztenek. Miért olyan finom egy munkásnak öltözött férfi keze, és mit árul el ez azokról, akik zavargások idején fegyvert ragadnak? Mit tud egy zárakkal és titkos ajtókkal foglalkozó ember, és meddig megy el, ha egy pohár bor mellett kell megosztania a tudását?

XVI. Lajos maga is szerette a fémmunkát, és versailles-i magánműhelyében hódolt ennek a kedvtelésének; a könyv ezt használja fel arra, hogy közelebb vigyen a jelleméhez. Veszélyt jelent a népre egy szelíd, nyíltan beszélő ember, vagy csak önmagára veszélyes? A tömeg mozgása mögött pedig ott rejtőznek azok, akik a narrátor szerint megtervezték az első támadást, és arra várnak, hogy meginduljon az áradat. Kik ők, és mit akarnak egy olyan forradalomtól, amely már ilyen messzire jutott?

1. fejezet

Lakatos és fegyverműves

A francia forradalom 1789. július tizennegyedikén kezdődött, amikor Párizs népe bevette a Bastille-t, de úgy tűnt, hogy tetőpontját akkor érte el, amikor XVI. Lajos király, Marie Antoinette királyné és a királyi család többi tagja néhány véres zavargás után Versailles-ból Párizsba, a fővárosba költözött.

De aki azt hiszi egy népfelkelés ilyen szüneteiben, hogy minden bajnak vége, téved.

Az első támadást végrehajtó férfiak mögött ott állnak azok, akik kitervelték, és várják, hogy meginduljon a roham. Aztán, amikor a többiek elfáradnak vagy elégedettek lesznek, belopóznak a tömegbe, hogy felkorbácsolják az indulatokat.

Titkos, halálos szenvedélyek rejtélyes ügynökeiként onnan lendítik tovább a mozgalmat, ahol az megtorpant. Miután a végsőkig feszítették, azok, akik utat nyitottak, rémülten ébrednek rá, hogy mások már elérték a célt.

A Szajna fölötti híd mellett, Sèvres egyik borkimérésének ajtajában egy férfi állt, aki láthatatlanul vezető szerepet játszott azokban a zavargásokban, amelyek arra kényszerítették a királyi családot, hogy feladja a szökési kísérletet – ahogy sok talpnyalójuk elmenekült az országból –, és a versailles-i palotából a Tuileriákba költözzék.

A férfi ereje teljében volt. Munkásruhát viselt: bársonykord nadrágját bőrkötény takarta, amelynek zsebei olyanok voltak, mint amilyet a tetőfedők szögtartónak, a kovácsok, patkolókovácsok és lakatosok pedig a szerszámaik számára használnak. Harisnyája szürke volt, cipőjén rézcsatok csillogtak. Fején félbevágott gránátossapkát, vagy a mai szóval tüzérségi kucsmát viselt. Ősz haja rakoncátlanul kandikált ki alóla, és bozontos szemöldökébe olvadt, amely nagy, kidülledő szemére vetett árnyékot. Tekintete éles volt, gyorsan cikázott, így nehéz

lett volna megmondani a színét. Orra kissé vaskos, ajka telt, fogai fehérek, bőre napbarnított volt.

A férfi nem volt tagbaszakadt, mégis arányos termetű volt. Ízületei nem voltak durvák, keze kicsi volt, és akár finomnak is tűnhetett volna, ha nem sötétlik úgy, mint a fémmunkásoké.

Bicepsze erőteljesen kidomborodott felgyűrt inge alól, bőre mégis feltűnően fehér és szinte arisztokratikusan finom volt.

Karnyújtásnyira egy gazdagon, arannyal berakott, kétcsövű vadászpuska hevert; csövébe Leclere, Párizs divatos fegyverművesének neve volt beütve. Ön talán elgondolkodik rajta, hogyan kerülhetett egy ilyen drága lőfegyver egy egyszerű mesterember kezébe. Zavargások idején nem mindig a legtisztább kezűek ragadják magukhoz a legjobb fegyvereket.

Alig egy órája érkezett Versailles-ból, és pontosan tudta, mi történt ott. Amikor a fogadós kérdéseket tett fel neki, miközben átadta az üveg bort, amelyhez a férfi hozzá sem nyúlt, így felelt:

– A királyné jön a királlyal és a trónörökössel. Délután közepén indultak útnak, végre elhatározták, hogy a Tuileriákban fognak lakni. Így hát Párizsnak mostantól nem kell aggódnia a kenyér miatt, hiszen itt lesz körében a Pék, a Pék felesége és a Pékfiú – így hívja a nép a három „királyi sarjat".

Magáról azt mondta, csak azért marad ott, hogy megnézze a menetet.

Ez utóbbi akár igaz is lehetett, bár jól látszott, hogy gyakrabban tekint Párizs felé, mint Versailles irányába; az ember azt gyaníthatta, hogy Boniface-nak nem akarta elárulni pontosan, mire készül.

Néhány másodperc múlva úgy tűnt, megérkezett, akire várt: egy hozzá hasonlóan öltözött, láthatóan ugyanolyan mesterséget űző férfit pillantott meg az út gerincén. Nehézkesen járt, mint aki messziről jött.

Nagyjából egykorúnak látszott azzal, aki várt rá, vagyis – ahogy mondani szokták – túl volt a negyvenen. Közönséges ember vonásait viselte, alantas hajlamokkal és durva ösztönökkel.

Az idegen különös arckifejezéssel szegezte rá a tekintetét, mintha egyetlen pillantással fel akarná mérni, mennyi arany, ha van benne egyáltalán, és mennyi ötvözet rejlik a jellemében.

Amikor a város felől érkező vándor húsz lépésnyire volt az ajtóban heverésző férfitól, az utóbbi belépett, két pohárba töltötte az üvegből a bort, majd egyik poharát a magasba emelve visszatért a küszöbre, és odakiáltott:

– Hé, pajtás! Elég hideg van, az út pedig hosszú. Mit szólna egy korty vörösborhoz, hogy felviduljunk és átmelegedjünk?

A városból jött munkás körülnézett, hogy megbizonyosodjék róla, egyedül van, és neki szól-e az üdvözlés.

– Hozzám beszél?

– Ki máshoz? Egyedül van.

– És egy pohár borral kínál?

– Miért ne? Testvérek vagyunk a reszelő és a kalapács mellett – vagy majdnem.

– Mesterséget bárki űzhet – mondta a másik, miközben alaposan szemügyre vette beszélgetőtársát. – Az a kérdés, hogy inas vagy mestere a szakmának.

– Majd beszélgetés közben, borozgatva kiderül, mennyit tanultunk.

– Hát akkor rendben! – mondta a másik, és odalépett az ajtóhoz, miközben vendéglátója a borral megterített asztalra mutatott. A férfi elvette a poharat, és gyanakodva vizsgálgatta a tartalmát, ám kételyei elszálltak, amikor az idegen egy újabb, jókora pohár bort töltött magának.

– No, mi ütött magába? Olyan büszke, hogy egy sorstársával sem hajlandó inni?

– Nem, az isten verje meg, dehogy! Igyunk a nemzet szerencséjére!

A munkás szürke szeme találkozott a koccintásra emelő férfi tekintetével.

Egy hajtásra kiitta a poharat, aztán a kabátujjába törölte az ajkát.

– A kutyafáját, ez burgundi! – jegyezte meg.

– És ráadásul jó bor, mi? Ajánlották nekem. Éppen erre jártam, hát betértem, és nem bántam meg. De miért nem ül le, és érzi magát otthon? Van még a palackban, és ha az elfogy, a pincében is akad.

– Mondja csak, mit keres itt?

– Mára végeztem. Versailles-ban befejeztem egy munkát, és amint erre jár a királyi menet, vele tartok Párizsba.

– Miféle menet?

– Hát a király, a királyné és a kis herceg tér vissza a városba a halpiaci asszonyokkal és a Nemzetgyűlés kétszáz tagjával, Lafayette tábornok és a Nemzetőrség védelme alatt.

– Szóval a kövér öregúr úgy döntött, hogy beköltözik a városba?

– Rákényszerítették.

– Gondoltam, amikor ma reggel háromkor elindultam Párizsba.

– Nahát! Háromkor hagyta el Versailles-t, és nem érdekelte, mi történik?

– Dehogynem, alig vártam, hogy megtudjam, mit csinál az úriember. Ismerősök vagyunk, cimborák is, mondhatni, bár nem dicsekszem vele, de tudja, barátom, az embernek dolgoznia kell. Feleségem és gyerekeim vannak, akiket el kell tartanom, a mostani idők pedig nem tréfálnak. Nem a királyi kovácsműhelyben dolgozom.

Hallgatója nem kérdezett vissza, hagyta ennyiben a dolgot.

– Szóval sürgős munka miatt ment vissza Párizsba? – kérdezte.

– Pontosan, ráadásul megfizették rendesen – felelte a munkás, és megcsörgette a zsebében az érméket. – Bár valamiféle szolga fizette ki, ami nem volt udvarias, ráadásul német volt, így munka közben nem tudtam vele kellemesen elbeszélgetni. Nem vagyok nagy beszélgetős, de azért szórakoztató, ha az ember nem mond rosszat másokról.

– És nem árt, ha a szomszédokról mond rosszat, mi?

Mindketten felnevettek. Az idegen hibátlan fogsora megvillant a másik törött fogai mellett.

– Szóval befejezett egy remek munkát, amit sürgősen kellett elvégezni, és jól megfizették? – mondta az idegen, mint aki egyszerre csak egy lépést tesz előre, de azért folyamatosan közeledik. – Bizonyára nehéz munka volt.

– Hát még mennyire nehéz! Nehezebb egy titkos zárnál – láthatatlan ajtónál. Mit szól egy házhoz a házban? Valaki biztosan el akar rejtőzni, az hétszentség. Micsoda játékot űzhet, ki-be járkálva, amikor csak kedve tartja. „Itthon van az úr?" „Nincs, uram, épp most ment el." „Hazudik, épp most jött be." „Nézze csak meg, ha olyan biztos benne." Körülnéznek hát, de fogadjunk, hogy az urat nem találják. Vasajtó ez, látszókeretre csukódik, és hornyolt golyókon fut, mint a keréken guruló szerkezet. Fémfelületét régi tölgyfa furnér borítja, úgyhogy ha az ember bekopog rajta, pontosan úgy kong, mint a tömör deszka. Mondom, amikor elkészültem vele, még én magam is rászedtem volna.

– Hol végezne ilyesmit? De gondolom, még egy cimborának sem árulná el?

– Nem mondhatom meg, mert nem tudom.

– Hogyan szedtek rá?

– Találgathat, akkor sem találja el. Egy bérkocsi várt rám a város vámkapujánál. Odalépett hozzám egy fickó, és megkérdezte: „Ön az, akinek mondja magát?" Azt feleltem: „Igen." „Jó. Várjuk. Szálljon be." Beszálltam a kocsiba, és bekötötték a szemem. Körülbelül félórányi kocsizás után kinyílt egy nagy kapu. Kisegítettek, majd tíz lépcsőfokon felvezettek egy előcsarnokba, ahol egy német szolgát találtam. Az így szólt a többiekhez: „Jól van! Tűnjetek el innen, már nincs rátok szükség." Sietve elmentek, levették a szemkötőt, és megmutatták, mit kell csinálnom. Nekiláttam, ahogy egy jó mesteremberhez illik, és egy óra alatt végeztem. Vadonatúj aranyat fizettek, újra bekötötték a szemem, visszatettek a kocsiba, ugyanott tettek ki, ahol felvettek, jó utat kívántak hazafelé, és íme, itt vagyok.

– És semmit sem látott, még a szeme sarkából sem? Az ördögbe is, életemben nem hallottam olyan szemkötőről, amely

megakadályozza az embert, hogy egyik vagy másik oldalra kikukucskáljon. Ugyan, vallja be, hogy látott valamit – erősködött az idegen.

– Nos, az első lépcsőfokon megbotlottam, és amikor a kezemet a magasba kaptam, nehogy elessek, elmozdult a kendő, és egy pillanatra láttam valamit. Balra egyenes fasort láttam, amiből arra következtettem, hogy valamilyen fasorban vagyok. Ennyi az egész, esküszöm.

– Nem mondhatom, hogy ez sokat segít. A fő fasor hosszú, és a Saint-Honoré kávéház és a Bastille között egynél több háznak is van kocsibejárata.

– Az igazat megvallva – mondta a lakatos, és megvakarta a fejét –, nem hiszem, hogy fel tudnám ismerni a házat.

A kérdező elégedettnek látszott, bár az arca ritkán árulta el az érzéseit.

– De – kiáltott fel, mintha témát váltana –, Párizsban nincs egyetlen jó lakatos sem, hogy Versailles-ba kellett küldeni egyet?

Olvasson tovább: A nép hőse

Ez a(z) A nép hőse ingyenes előzetese a Library of Alexandria kínálatából.

Olvassa és hallgassa a teljes könyvet és több mint 200 000 másikat 90 napig ingyen:

https://libraryofalexandria.com/hu/products/the-hero-of-the-people